

Sygn. akt IV Ka 216/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2016 r.

sprawy **J. C.**

córki A. i Z. z domu M. (...) roku w Z. z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną

od wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich

z dnia 8 lutego 2016 r. sygnatura akt II K 567/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 216/16

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich wniósł akt oskarżenia przeciwko J. C. oskarżając ją o to, że:

w dniu 8 października 2015 roku w miejscowości Z. woj. (...) prowadziła samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, wynik badania I – 1,20 mg/l, II – 1,21 mg/l, III – 1,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 8 lutego 2016 roku (sygn. akt II K 567/15) Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich:

I. Oskarżoną J. C. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu stanowiącego występki z art. 178a§1 kk i za to na podstawie art. 178a§1 kk wymierzył jej karę 2 /dwóch/ miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 kk w zw. z art. 70 § 1 kk zawiesił oskarżonej warunkowo wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności tytułem próby na okres lat 2 /dwóch/;

III. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonej J. C. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres lat 3/ trzech/;

IV. na mocy art. 43 a § 2 kk orzekł wobec oskarżonej na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 /pięć tysięcy/ złotych;

V. na podstawie art. 63 § 4 kk zaliczył oskarżonej na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 08.10.2015r.

VI. zwolnił oskarżoną od ponoszenia opłaty w sprawie, zaś uzasadnione wydatki poniesione przez Skarb Państwa zaliczył na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od wyroku wywiodła oskarżona zaskarżając wyrok w całości zarzucając:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na nadaniu przez Sąd zbyt dużej rangi ocenie stopnia społecznej szkodliwości, a w szczególności postaci zamiaru i motywacji sprawcy – przewidzianym w art. 115§2 kk, co skutkowało przyjęciem, że oskarżona naruszyła podstawowe normy i wykazała brak szacunku dla porządku prawnego i skazaniem, w sytuacji gdy właściwa ocena okoliczności wymienionych w art. 115§2 kk powiązana z zasadami przewidzianymi w art. 3 kk, art. 53 kk, a nawet art. 59 kk – prowadzić winna do zastosowania dobrodziejstwa art. 66 kk,

a podnosząc wskazany zarzut wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i warunkowe umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozpoznając podniesiony przez skarżącą zarzut stwierdzić należy, iż sąd I instancji nie naruszył wskazanych przepisów prawa materialnego ani też nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych skoro brak podstaw do rozważań na temat możliwości warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonej, jako że wina i społeczna szkodliwość czynu oskarżonej nie jest tego rodzaju jak wymagana w art.66§1 kk, zaś sąd I instancji słusznie uznał ich stopień za znaczny (k.76).

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia (art.115§2 kk).

Stan nietrzeźwości do jakiego doprowadziła się oskarżona sięgający 2,5 promila alkoholu we krwi powoduje (co znajduje potwierdzenie w powszechnie dostępnych opracowaniach medycznych) między innymi: zaburzenia równowagi, sprawności i koordynacji ruchowej, obniżenie progu bólu, błędy w logicznym rozumowaniu, wadliwe wyciąganie wniosków, pogłębiające się w miarę narastania intoksykacji alkoholowej; opóźnienie czasu reakcji, wyraźna drażliwość, obniżona tolerancja, zaburzenia mowy (bełkotliwa), wyraźne spowolnienie i zaburzenia równowagi, wzmożona senność czy też znacznie obniżoną zdolność do kontroli własnych zachowań. Osoba prowadząca pojazd w takim stanie stanowi bardzo poważne zagrożenie dla innych uczestników ruchu, a zatem okoliczności popełnienia czynu jak i rozmiary grożącej szkody przemawiają na niekorzyść oskarżonej. Postać zamiaru i motywacja oskarżonej również nie przemawiają na jej korzyść skoro godzinę przed zatrzymaniem przez policję miała świadomość pozostawania w stanie nietrzeźwości i to w znacznym stopniu, bo ponad dwa promile alkoholu we krwi. Podjęła zatem decyzję o prowadzeniu pojazdu mając dość precyzyjną wiedzę na temat stanu w jakim się znajdowała.

Argumentacja uzasadnienia zaskarżonego wyroku eksponująca między innymi wskazane powyżej okoliczności jest ze wszech miar trafna i wypada się do niej odwołać (k.75-76), bowiem jej powielanie wydaje się zbędne. W

świetle powyższego sąd I instancji nie miał podstaw do rozważania na temat przesłanek warunkowego umorzenia postępowania.

Odnosząc się do przedstawionej w apelacji argumentacji zmierzającej do wykazania surowości kary i środka karnego przede wszystkim zauważyć należy, iż zgodnie z utrwaloną praktyką orzecniczą i poglądami doktryny nie każda różnica między karą wymierzoną a karą, jaką należałoby wymierzyć, uzasadnia stwierdzenie rażącej niewspółmierności kary (art. 438 pkt 4 k.p.k.). Chodzi tu o różnicę tak istotnej wagi, że kary wymierzonej nie można by w żadnym razie zaakceptować, o różnicę wprost "bijącą w oczy" (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 14 października 2008 roku II Aka 132/08). Taka zaś sytuacja w realiach niniejszej sprawy odnośnie orzeczonej wobec oskarżonej kary jak i środka karnego nie zaistniała, skoro orzeczenia te oscylują w dolnych wymiarach zagrożenia.

Apelacja jako bezzasadna nie podlegała zatem uwzględnieniu (art.437§1 kpk).

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk kierując się sytuacją rodzinną i majątkową w jakiej oskarżona obecnie się znajduje.